Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Κωνσταντίνος Καλοκρατάς (1589 - 17ος αι.): Ένας άγνωστος λόγιος από τη Βέροια

Z. N. Τσιρπανλής

doi: [10.12681/makedonika.1046](https://doi.org/10.12681/makedonika.1046)

Copyright © 2015, Z. N. Τσιρπανλής

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Τσιρπανλής Z. N. (1969). Κωνσταντίνος Καλοκρατάς (1589 - 17ος αι.): Ένας άγνωστος λόγιος από τη Βέροια. *Μακεδονικά*, 9, 266–277. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1046>

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΟΚΡΑΤΑΣ

(1589 - 17ος αϊ.)

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΛΟΓΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΕΡΟΙΑ

Γιὰ τοὺς Μακεδόνες λογίους τῆς μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς δὲν ἔχει γίνεи ἀκόμη εἰδικὴ ἔρευνα, οὔτε καὶ συστηματικὴ ἢ τουλάχιστο ἀπλή — σὲ γενικὲς γραμμὲς — παρουσιάσῃ τους. Μιὰ τέτοια ἐργασία θὰ ἀποκάλυπτε τὸ πνευματικὸ δυναμικὸ τῆς τουρκοκρατούμενης Μακεδονίας, ἂν παρακολουθοῦσε τὴ δράση τῶν λογίων μέσα στὸν τόπο τους, ἢ τις μορφωτικὲς σχέσεις της μὲ τὴ Δύση, ἐφόσον πραγματευόταν τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τῶν Μακεδόνων ποὺ βρίσκονταν στὴν ἐλεύθερη Εὐρώπῃ. Μικρὴ συμβολὴ στὴν εὐρύτερη αὐτὴ σύνθεση γιὰ τὴ μεταβυζαντινὴ μακεδονικὴ προσωπογραφία ἄς θεωρηθῇ ἡ μελέτῃ ποὺ ἀκολουθεῖ.

Πληροφορίες γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο Καλοκρατᾶ σὲ ἐκδεδομένες πηγὲς δὲν ἐπισημάνανε ἄλλες ἀπὸ ἐκείνες μόνο ποὺ ὁ Λέων Ἀλλάτιος μᾶς ἔχει ἀφήσει. Συγκεκριμένα στὸ ἔργο του *De Ecclesiae Occidentalis atque Orientalis perpetua consensione, Coloniae Agrippinae 1648*, στήλῃ 996, ἀναφέρει ὅτι ὁ *Constantinus Callocrates Thessalonicensis*, μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου Ρώμης, διακρίνεται, ὅπως καὶ ἄλλοι μαθητὲς τοῦ ἰδίου ιδρύματος, γιὰ τὴ διάδοση τῶν ἀπόψεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας¹. Πέρα ἀπὸ τὴν ἀπλή αὐτὴ μαρτυρία ἄλλη δὲν ἔχω συναντήσῃ γι' αὐτόν. Ἀνέκδοτες ὥστόσο πηγὲς μᾶς προσφέρουν εἰδήσεις ὡς ἓνα σημεῖο ἱκανοποιητικὲς γιὰ νὰ σχηματίσουμε κάποια ἰδέα σχετικὰ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Μακεδόνα μαθητῇ τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, τὴ θέση του μέσα στὸ περιβάλλον ποὺ ζῇ καὶ τὴ δραστηριότητά του. Ἐτσι ἀπὸ τὸν κατάλογο πρῶτα πρῶτα τῶν μαθητῶν τοῦ γνωστοῦ Κολλεγίου πληροφορούμεθα ὅτι ὁ *Costantino Calocrata*²

1. Ἀπὸ τὸν Ἀλλάτιο ἀντλεῖ τὴν πληροφορία αὐτὴ καὶ ὁ Ἐ. L e g r a n d, *Bibliographie Hellénique*, 17ος αἱ., τ. 3, Paris 1895, σ. 142.

2. Οἱ πηγὲς μᾶς παραδίδουν τὸ ἐπώνυμό του γραμμένο, στὰ ἰταλικά ἢ λατινικά μόνο, πότε μὲ ἓνα I καὶ ἄλλοτε μὲ δύο (βλ. πιδό κάτω). Ἡ ἐναλλαγὴ αὐτὴ ἴσως νὰ εἶναι τυχαία, ἴσως ὅμως νὰ γίνεται καὶ σκόπιμα, ἀνάλογα μὲ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ὑποδηλώσῃ ὁ καθένας (δὴλ. Καλλοκράτης = ὁ ἐγκρατὴς τοῦ κάλλους, ὁ ὠραῖος· Καλοκράτης = ὁ ἐγκρατὴς τοῦ καλοῦ, ὁ καλός). Ὑπογραφή τοῦ ἰδίου δὲν συνήντησα. Μεταγράφοντας τὸ ἐπώνυμο στὰ ἑλληνικά ἀκολουθῶ τὴν ἀπλούστερη γραφὴ. Ἐπίσης προτιμῶ νὰ τὸν ὀνομάσω Καλο-

εἶναι Thesalonicense da Veria¹, ἡλικίας 11 ἐτῶν, ὕγιής, ὅτι παρακολοῦθεῖ μαθήματα γραμματικῆς καὶ ὅτι μῆκε στοὺς Κολλέγιο στίς 10 Ὀκτωβρίου 1600². Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ προκύπτει ὅτι ὁ Καλοκρατᾶς γεννήθηκε στὴ Βερόια γύρω στὰ 1589, μιὰ πὺρ τὸ 1600 ἦταν 11 ἐτῶν.

Ἡ παρουσία τοῦ νεαροῦ Βεροιώτη στοὺς πνευματικὸ ἴδρυμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι αἰσθητὴ, σύμφωνα μὲ ἄλλες πηγές. Ἔτσι στὰ Πρακτικὰ τοῦ συνδέσμου πὺρ εἶχαν ἰδρύσει στίς 2 Φεβρουαρίου 1592 οἱ σπουδαστὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἀδελφότης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» (Congregatio Beatae Mariae Virginis Assumptae)³ σημειώνουμε τὴν ἐμφάνιση τοῦ Καλοκρατᾶ ὡς μέλους τῆς Ἀδελφότητος ἀπὸ τὴς 20 Σεπτεμβρίου 1609, δηλ. σὲ ἡλικία περίπου 20 ἐτῶν. Τὴν ἴδια ἡμέρα εἶχαν γίνει δεκτοὶ στὴν ὀργάνωση αὐτὴ καὶ δυὸ ἄλλοι μαθητὲς τοῦ Κολλεγίου, ὁ

κρατᾶ (καὶ ὄχι Καλοκράτη), γιατί ἀπὸ ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 1566 σὲ ἐκκλησία τῆς Βεροίας μνημονεύεται ἐντόπιος ἄρχοντας μὲ τὸ ὄνομα Κομνηνὸς Καλοκρατᾶς : βλ. Σ ω - φ ρ ο ν ῖ ο υ Σ τ α μ ο ὕ λ η, Συμβολὴ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπισκόπων Βεροίας καὶ Ναούσης, «Επετηρίς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου» 12 (1962), σ. 50. Βλ. ἐπίσης Ἀ π ο σ τ. Ε. Β α κ α λ ο π ο ὕ λ ο υ, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας. 1354-1833, Θεσσαλονίκη 1969, σ. 129, καὶ Γ ε ω ρ γ ῖ ο υ Χ. Χ ι ο ν ῖ δ η, Ἱστορία τῆς Βεροίας, τ. 2, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 122-123.

1. Ὁ τοπικὸς αὐτὸς προσδιορισμὸς δηλώνει φυσικὰ τὴν γενέτειρα, ἀλλὰ καὶ τὴ μεγαλύτερη καὶ γνωστότερη κοντινὴ πόλη, ἡ ὁποία καὶ τονίζεται ἰδιαίτερα. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί στίς ἄλλες πηγές πὺρ χρησιμοποιούμε (ἐκτός ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Χρονικοῦ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλλ. Κολλεγίου, βλ. πρὸς τὸ τέλος τῆς μελέτης) ἀναφέρεται ὁ Καλοκρατᾶς μόνον ὡς Θεσσαλονικεὺς. Παρόμοια περίπτωση, τὴν ἴδια ἐποχὴ, παρατηροῦμε καὶ γιὰ τὸν γνωστὸ Βεροιώτη ἐπίσης λόγιον Ἰωάννη Κωττούνιο, ὁ ὁποῖος σὲ ἔγγραφο τοῦ 1627 μνημονεύεται ὡς nobile di Tessalonica (βλ. L e g r a n d, ἑ.ά., σ. 391). Οἱ ἀκριβεῖς γεωγραφικὲς ἐνδείξεις γιὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν γράφονται ἀπὸ τοὺς ἄμεσα ἐνδιαφερομένους, εἶναι πολὺ σπάνιες.

2. Βλ. Archivio del Pontificio Collegio Greco (στοὺς ἐξῆς *ACGr*), τόμ. 22 (παλαιὸς ἀριθ. 12), φ. 120^v-121^r: Costantino Calocrata. Thesalonicense da Veria. D'anni 11. Grammatico. Sano. Adì 10 di ottobre 1600. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἀντιστοιχοῦν στίς ἀκόλουθες στήλες τοῦ καταλόγου (οἱ ὁποῖες σημειώνονται γιὰ τελευταία φορὰ στὸ φ. 118^v-119^r): Nomen. Patria. Etas. Studia. Sanitas. Tempus collegii. Οἱ στήλες Professio et status καὶ discensus πὺρ ἀναφέρονται ἀντίστοιχα στὸν ἐκκλησιαστικὸ τίτλο ἢ ἀξίωμα τοῦ μαθητῆ καὶ στὴ χρονολογία πὺρ φεύγει ἀπὸ τὸ Κολλέγιο (μὲ τὴ σχετικὴ δικαιολογία καὶ ἄλλες εἰδησεις) εἶναι κενὲς γιὰ τὸν Καλοκρατᾶ. Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι οἱ σπουδὲς του δὲν περιορίστηκαν στὴ γραμματικὴ κατὰ τὴ δεκαετὴ φοίτησίν του (βλ. πῶς κάτω).

3. Τὸ χειρόγραφο ἄλλοτε ἀνῆκε στὸ Ἀρχεῖο τοῦ Ἑλλ. Κολλεγίου (κώδικας ὑπ' ἀριθ. 18) καὶ ἐκεῖ τὸ βρῆκε καὶ τὸ συμβουλευτῆκε πρῶτος ὁ Ἐ. L e g r a n d, ἑ.ά., σ. 515-530. Σήμερα ὑπάρχει στὴν *Curia provinciale della Compagnia di Gesù* - Roma, cod. n° 38, ἀπ' ὅπου τὸ χρησιμοποίησε τελευταία γιὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ Θεοφίλου Κορυδαλλέως ὁ C. I. Tsou r k a s, Les années d'études de Théophile Corydalée au Collège Grec de Rome (1604-1608), «Balkan Studies» 8(1967), σ. 115-122.

Φραγκίσκος Ἀρκούδιος καὶ ὁ Don Angelus Felix¹. Στὴν ἀμέσως ἐπόμενη συνεδρίαση τῆς Ἀδελφότητος, τὴν 26 Δεκεμβρίου 1609, βλέπουμε ὅτι ὁ Constantinus Calocrates ἐξελέγη lector². Τέλος ἀπὸ τὴν ἴδια πηγὴ ἔχουμε τὴν εἰδηση ὅτι ὁ Constantinus Calocrates, Thessalonicensis, 1610, 30 junii discessit³. Ἡ ἀποχώρησις ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα ἐσήμαινε καὶ ἔξοδο ἀπὸ τὸ Κολλέγιο. Ἡ φοίτησις ἐπομένως τοῦ Καλοκρατᾶ στὴ Σχολὴ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου κράτησε δέκα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1600 ὡς τὸ 1610, μαρτυρία ποὺ διαστυρώνεται καὶ ἀπὸ ἀλλοῦ, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω.

Οἱ παραπάνω πληροφορίες εἶναι βέβαια χρήσιμες γιὰ μιὰ ἀπλὴ γνωριμία ἐνὸς Ἑλλήνα σπουδαστῆ στὴ Ρώμῃ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰ., δὲν προσφέρουν ὅμως κάτι τὸ σημαντικό γιὰ τὴν ἀξία τοῦ προσώπου. Φαίνεται ὥστόσο ὅτι ὁ Καλοκρατᾶς δὲν στάθηκε ἕνας τυχαῖος μαθητῆς. Ἀπὸ τὴν ἀφάνεια ἔρχεται στὸ προσκήνιο τοῦ μερικοῦ ἔστω ἐνδιαφέροντος τόσο γιὰ τὸν ἱστορικό ὅσο καὶ γιὰ τὸν φιλόλογο, χάρις κυρίως στὴ στενὴ καὶ ἐπιστήθια φιλία του μετὰ τὸν περίφημο Χιώτη σοφὸ Λέοντα Ἀλλάτιο. Συμβαίνει τὴν ἴδια ἐποχὴ κι οἱ δύο νὰ φοιτοῦν στὸ Κολλέγιο τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἀλλάτιος ἔγινε δεκτὸς στὸ Κολλέγιο τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1600, σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν⁴, καὶ ἀπεφοίτησε τὴν 9 Μαρτίου 1610⁵, ἐνῶ ἀπὸ τὴ Ρώμῃ ἀνεχώρησε στὶς 24 Ἀπριλίου 1610⁶. Ὁ χρόνος δηλ. τῶν σπουδῶν Ἀλλατίου καὶ Καλοκρατᾶ μέσα στὸ Κολλέγιο συμπίπτει μετὰ διαφορὰ μόνο ὀρισμένων ἡμερῶν.

Κατὰ τὴ διάρκειά λοιπὸν τῶν 10 περίπου χρόνων ποὺ μαθητεύουν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγῃ οἱ δύο μικροὶ συνομίληκοι Ἕλληνες συχνὰ κάνουν παρῆρα, συζητοῦν γιὰ διάφορα ζητήματα καὶ ἰδίως παραβγαίνουν στὴν αὐτοσχέδια σύνθεσις καὶ ἀπαγγελία ποιημάτων σὲ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ μέτρα (σὲ δακτυλικὸ ἐξάμετρο, ἐλεγεία καὶ ἱαμβικὸ τρίμετρο). Οἱ μαρτυρίες

1. *Curia prov. Compagnia Gesù* - Roma, cod. 38, φ. 27^r: Die 20 septembris D(on) Angelus Felix, Franciscus Arcudius et Constantinus Calocrates à 2. Congregatione ad primariam gradum fecit (διάβ. fecerunt). Γιὰ τὸν Φρ. Ἀρκούδιο πβλ. Le grand, ἑ.ἀ., σ. 523. Σχετικὰ μετὰ τὴν Ἀδελφότητα αὐτὴ, ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ παρατιθέμενο ἀπόσπασμα, διεκρίνετο σὲ δευτέρη καὶ πρώτη βαθμίδα, βλ. Ρεῦ μ ο ν δ ο υ Ν ε τ ζ ἁ μ μ ε ρ, Τὸ Ἑλληνικὸν Κολλέγιον ἐν Ρώμῃ, ΔΙΕΕ 9 (1926), σ. 654-655 (ὅπου καὶ ἡ μαρτυρία ὅτι οἱ τόμοι τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀδελφότητος εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ Κολλέγιο λίγα χρόνια πρὶν, δηλ. πρὶν ἀπὸ τὸ 1905, ὅποτε γράφει ὁ συγγρ.).

2. *Curia prov. Comp. Gesù* - Roma, cod. 38, φ. 27^{r-v}.

3. *Αὐτόθι*, φ. 28^r.

4. Βλ. Le grand, Bibliographie Hellénique, 17ος αἰ., τόμ. 5, Paris 1903, σ. 239.

5. Βλ. Le grand, ΒΗ, 17ος αἰ., τόμ. 3, σ. 437.

6. Le grand, ἑ.ἀ., σ. 529-530, ὅπου ἡ ἡμερομηνία 14 aprilis πρέπει νὰ διορθωθῇ σὲ 24 aprilis κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ κώδικα ὑπ' ἀριθ. 38 τῆς *Curia prov. Comp. Gesù* - Roma, φ. 27^v.

προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἀλλάτιο, ὅπως τὶς διακρίνουμε στὶς ἐνδιαφέρουσες ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὴν παραμονή του ὡς μαθητῇ στὸ Ἑλληνικὸ Κολλέγιο. Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Ἀλλατίου (γραμμμένο στὰ ἰταλικά τῆς ἐποχῆς του), ἀνέκδοτο ἀκόμη¹, εἶναι βασικὸ τόσο γιὰ τὴν πληρέστερη βιογράφηση τοῦ Χιώτη λογίου², ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἱστορία τῶν μαθητῶν τοῦ Κολλεγίου γύρω στὰ 1600-1610. Τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἀναφέρεται στὸν Καλοκρατᾶ καὶ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Ἀλλάτιο εἶναι τὸ ἀκόλουθο :

Nel verso greco, mentre si componeva a' concorrenza, non v'era dubbio che il premio fosse di L.³ ὁ δ' un' altro suo condiscipolo chiamato Francesco Trini⁴ d'Athene, quale poi uscito dal Collegio hebbe della scola greca il dottorato in Pisa, dove esso morì, lasciando del tutto suo havere herede il Collegio. E molte volte, mentre si concorreva nelle compositioni, si ammettevano tutti gli altri, fuori che L., quale veniva escluso per esser certi che il premio sarebbe stato suo, et che quelli si sariano faticati in danno⁵. Concorrevano ancora con lui Constantino Callocrate da Thessalonica, il quale nel fare i versi era unico, con una facilità grande e prontezza, il quale più volte contrastava nelli parlari famigliari in proporre e rispondere di tutto quello che se gli occorreva in versi ὁ eroici ὁ elegiaci || ὁ iambi, al quale L. s'obbligava di rispondergli in quell'istes-

1. Τὸ χειρόγραφο (σὲ ἀντίγραφο) σώζεται στὸ *ACGr*, τόμ. 43A (Miscellanea), στὰ φφ. 1^r-16^r. Σ' αὐτὸ διακρίνονται διορθώσεις ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀλλατίου. Δεύτερο ἀντίγραφο, νεώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, ἀπόκειται στὴν *Biblioteca Vallicelliana* - Fondo Allacci, τόμ. LXXXIII, φ. 75^r - 91^r. Ἐπιχειρήθηκε ἡ ἐκδόση τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ Ἀλλατίου ἀπὸ τὸν P. C i p r i a n o V a g a g g i n i, Leone Allazio. Ricordi degli anni passati al Collegio Greco (1600 - 1610), «Σύνδεσμος» (Γενναῖο 1939, Roma), σ. 23-25, σύμφωνα μὲ τὸ χφ. τοῦ *ACGr*. Ἡ μελέτη ὁμως δὲν συνεχίστηκε. Σ' αὐτὴν ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὸ χφ. τὰ φφ. 1^r - 2^v. Πβλ. καὶ ὅσα σημειώνει γιὰ τὰ δυὸ χειρόγραφα ὁ C i r i l l o K o r o l e v s k i j, Les premiers temps de l'histoire du Collège Grec de Rome (1576-1622), «Stoudion» 3 (1926), ἀριθ. 3, σ. 87-88. Ὅπως μὲ πληροφόρησε τελευταῖα ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου π. Olivier Raquez O. S. B., τὴν ἐκδόση τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Ἀλλατίου ἔχει ἀναλάβει ὁ ἱστοριοδίφης τῆς Χίου Φίλιππος Ἀργέντης.

2. Εἶναι γνωστὸ ὅτι δὲν ἔχουμε ἀκόμη πλήρη βιογραφία τοῦ Ἀλλατίου : βλ. τὸ πιὸ πρόσφατο βιογραφικὸ σχεδιάσμα γι' αὐτὸν καὶ τὴ σχετικὴ βιβλιογραφία στὴς C a r m e l a J a c o n o, Bibliografia di Leone Allacci (1588-1669), Palermo 1962 (Quaderni dell'Istituto di filologia greca della Università di Palermo, n° 2), σ. 43-55. (Ἡ μελέτη δημοσιεύθηκε στὰ Ἀττὶ della Accademia di scienze, lettere e arti di Palermo, serie IV, vol. XX, parte seconda : Lettere. Anno accademico 1960-61, Palermo 1962, σ. 155-203).

3. Σημαίνει Leone (δηλ. ὁ Λέων Ἀλλάτιος). Πρόκειται γιὰ βραχυγραφία ποὺ συναντᾶται συχνὰ στὸ χφ. Ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζεται σὲ τρίτο πρόσωπο ἐδῶ.

4. Γιὰ τὸν Ἀθηναῖο Φραγκίσκο Τρίμη (1583-1627) βλ. βιογραφικὰ στοῦ L e g r a n d, BH, 17ος αἰ., τόμ. 3, σ. 160-164.

5. Διάβαζε ὁρθότερα dame.

so tenore che esso proponeva, et all'incontro rispondesse a quanto proponeva L., e molte volte superava quello, molte volte questo, secondo il giudizio di quelli che come giudici assistevano¹.

Ὁ Καλοκρατᾶς λοιπόν, σύμφωνα με τὸ κείμενο αὐτό, ἦταν ἓνας νέος με ἐξαιρετικὴ εὐφυΐα καὶ ἐτοιμότητα, με ἰκανότητα καταπληκτικὴ στὸ νὰ συνθέτῃ ποιήματα σὲ ἀρχαία ἐλληνικὴ καὶ μοναδικός, ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν Φραγκίσκο Τρίμη, γιὰ νὰ συναγωνισθῇ με ἐπιτυχία στὸν ποιητικὸ διαγωνισμό τὸν Ἀλλάτιο. Καθὼς μάλιστα ὁ τελευταῖος αὐτὸς μᾶς διαβεβαιώνει τὰ παραπάνω, ἡ μαρτυρία, νομίζω, ὄχι μόνο εἶναι ἀξιοπίστη, ἀλλὰ ἀποκτᾶ καὶ ιδιαίτερη βαρύτητα, ἀφοῦ ἡ ἀναγνώριση προέρχεται ἀπὸ ἀνταγωνιστὴ.

Μιὰ ἀπόδειξη ἐξάλλου τῆς πνευματικῆς ἰκανότητος καὶ ιδιαίτερα τῆς ποιητικῆς δεξιότητος τοῦ Καλοκρατᾶ, ἐνῶ ἀκόμη βρίσκεται στὸ Κολλέγιο, μᾶς δίνει τὸ μοναδικὸ καὶ ἀνέκδοτο, ἀπ' ὅσο ξέρω, φιλολογικὸ τοῦ ἔργο πού ἔτυχε νὰ συναντήσω μέσα σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς 236 κώδικες² τοῦ *Fondo Allacci* τῆς βιβλιοθήκης *Vallicelliana* τῆς Ρώμης. Συγκεκριμένα στὸν κώδικα ὑπ' ἀριθ. LXXXIII, στὸ φ. 138^{r3} σώζεται ἓνα ἠρωελεγεῖο 27 στίχων (στὰ ἐλληνικὰ) γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Καλοκρατᾶ. Ἀντίγραφο τοῦ ποιήματος ἀρκετὰ καθαρὸ, με μερικὰ μόνο λάθη τοῦ ἀντιγραφέα, ὑπάρχει στὸ φ. 137^{r-v} τοῦ ἴδιου κώδικα³. Ὁ συνθέτης ἀπευθύνει τὸ ἔργο του, σὺν ἓνα εἶδος ἐπιστολῆς με χρονολογία 7 Μαΐου 1610, στὸν μεγάλο φίλο του Λέοντα Ἀλλάτιο. Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ ποιήματος, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ παραλήπτη, προκύπτει ὅτι ὁ Ἀλλάτιος βρίσκεται στὴ Νεάπολη, στὴ συνοικία τῶν Ἑλλήνων. Ἐπομένως ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους τουλάχιστο σταθμοὺς στὸ ταξίδι τοῦ Ἀλλατίου, μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὴ Ρώμη στὶς 24 Ἀπριλίου 1610, ὅπως εἶδαμε, ἦταν ἡ Νεάπολη. Τὸ ταξίδι αὐτὸ τοῦ Χιώτη λογίου καὶ μάλιστα ἡ παρουσία του στὴν ἀνθηρὴ ἐλληνικὴ παροικία τῆς

1. *ACGr*, τ. 43Α, φ. 4^v - 5^r.

2. Βλ. γι' αὐτοὺς στοῦ Ε. Μαρτίνι, *Catalogo di manoscritti greci esistenti nelle biblioteche italiane*, τόμ. 2, Milano 1902, σ. 201-233, ὅπου περιγράφονται λίγοι μόνο κώδικες. Πβλ. καὶ Θωμᾶ Παπαδοπούλου, Αἱ «Carte Allacciane», «Παρνασσός» 5 (1963), σ. 35-42.

3. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ φύλλου αὐτοῦ κόλλησε ὁ κωδικογράφος τὸ τεμάχιο τοῦ χαρτιοῦ στὸ ὁποῖο εἶχε γράψει τὸ ποίημά του ὁ Καλοκρατᾶς. Τὸ κάτω μέρος τοῦ τεμαχίου αὐτοῦ δὲν εἶναι κολλημένο, γιατί στὴν πίσω ὄψη του σημείωσε ὁ ἀποστολέας τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ παραλήπτη (βλ. πῶς κάτω).

4. Ὡς σημειωθῇ ὅτι ὁ κώδικας αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ε. Μαρτίνι, περιέχει (ἀπὸ τὸ φ. 141^r - 310^v) πολλὰς ᾠδὰς, ἐπιγράμματα κλπ. στὰ λατινικὰ κυρίως, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλλατίου, τὰ ὁποῖα γράφθηκαν ἀπὸ φίλους του Ἰταλοὺς ἢ Γερμανοὺς λογίους. Διακρίνουμε ἀκόμη λατινικὰ ἐπιγράμματα καὶ τοῦ Ἑλλήνα Ἰωάννου Ροδίου (στὸ φ. 161^r, 162^r, 163^r, 267^v). Πβλ. καὶ Leonis Allatii, *Apes Urbanae, Romae* 1633, σ. 271-272.

Νεάπολης μᾶς γίνονται γνωστά γιὰ πρώτη φορὰ¹ τώρα ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ Καλοκρατᾶ. Πόσο καιρὸ ἔμεινε ἐκεῖ καὶ μὲ τί ἀσχολήθηκε ὁ Ἀλλάτιος δὲν γνωρίζουμε. Χαρακτηριστικὴ ὁμῶς εἶναι ἡ πληροφορία ἀπὸ τὸν στ. 2-3 τοῦ ποιήματος ὅτι ὁ Ἀλλάτιος στὴ Νεάπολιν ἔγινε «νέον φέγγος» καὶ «πρόσφατος χάρις».

Ὅλο τὸ ποίημα εἶναι ἕνας ὕμνος πρὸς τὸν Ἀλλάτιο. Ὁ Καλοκρατᾶς θυμᾶται τὴν τόσο εὐχάριστη παρέα μαζί του καὶ αἰσθάνεται βαθεῖα θλίψη γιὰ τὸν χωρισμό. Ἀξίζει νὰ παραθέσω ὁλόκληρο τὸ κείμενο ἀπὸ τὸ πρωτότυπο (φ. 138^r τοῦ κώδ. LXXXIII, *Fondo Allacci* τῆς *Valllicelliana*), προσθέτοντας μερικὲς ἐπεξηγηματικὲς σημειώσεις². Διατηρῶ τὴν ὀρθογραφία καὶ διορθῶν τὴ στίξιν :

Ὡ τέκος Ἀπόλλωνος ἐμὴν μὴ μοῦσαν ἐλέγξοις.

† Χαίροις Παρθενότης ἐνὶ τέρμασιν οἱ γὰρ ἐτύχθης
ἄρτι νέον φέγγος, πρόσφατος ἄρτι χάρις.

5 Χαίροις ἢ περὶ γαῖαν ἀλήμονα ταρσὸν ἐλίσσων·
σὴ γὰρ ὑπὲρ γαίης πασιμέλουσα πάτος·
χαίροις ἢ περὶ πόντον ἀλίπλανος, ἀβάλε πάτνης
τέρματα σῆς λεύσεις ἐκτὸς ὅλων ἀχέων.

Ἀλλὰ τί τάδε πάντα διέδραμον; Ὡμοὶ ἀνάγκης!
Ἥλικον ἄλγος ἐμοὶ σὸς τελέθῃσι δρόμοις!

10 Εὗτε σὺ τῇδε πέλεσκες, ἡΐ, περιώσιον ἡδος
ἄμμι τεοῖσι φίλοις, ὦ γλυκερῶν ἐπέων·
εὗτε σὺ σοῖς ἐτάροισι συνέστιος ἄμμι συνήντας,
ὦ τρυφερῆς ζωῆς, ὦ γλυκέος βιότον·
εὗτε, λέων ἀδάμαστε, πολίλλυτον ἔπλεκες εἶδος

15 εἶδеси σοῖο φίλων, ὦ βαλίων χαρίτων.
Ἀλλ' ὦμοι, τάδε πάντα παρήλυθεν, ἥνικα Ῥώμης
ῶχετ' ἀπαι πυλέων τοσσατίων ὁ πρόμοις.

1. Ὁ Ἀλλάτιος, κατὰ τοὺς βιογράφους του, μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κολλέγιο πῆγε στὴ Μεσσήνην, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπ' ἐκεῖ στὴν πατρίδα του τῆ Χίο. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ ὁμοῦ τὸν συνήντησε ὁ πατριώτης του ἐπίσκοπος τῆς Anglona Bernardo Giustiniani, ὁ ὁποῖος τὸν προσέλαβε γενικὸ του βικάριο: βλ. *St e p h a n i G r a d i*, *Leonis Allatii vita*, δημοσιευμένη στοῦ *A. M a i*, *Nova Patrum Bibliotheca*, τόμ. 6, *pars secunda*, Romae 1853, σ. Χ. Πβλ. καὶ *J a c o n o*, ἔ. ἀ., σ. 45. Πρὶν βέβαια ἀπὸ τὰ γεγονότα αὐτὰ πρέπει νὰ τοποθετήσουμε τὸ ταξίδι καὶ τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀλλατίου στὴ Νεάπολιν.

2. Στὴν πληρέστερη κατανόηση τοῦ κειμένου αὐτοῦ μὲ βοήθησε ὁ φίλος καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Λυπουρλῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκφράζω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τίς θερμὲς μου εὐχαριστίες.

- Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε, λυρόκτυπον ἦχον ἀράσσω·
 ψευδαλῆς δὲ λύρης παίγνια κεῖνα πέλεν·
- 20 Ὀρφέα τίς σε φάτιξεν; Ἐμὸς δαφναῖος Ἀπόλλων
 σοῖσιν ἔχευσε τόσῃν φρεσὶ πάροιθε χάριν.
 Δεῦρο, λύρην σὺ τίταινε, τὸ χαλκεοκάρδιον ἦτορ
 μείλιχον εἰ τεύξαις κορούμασιν ἡδυτέρους·
 σῆς κιθάρης πατάγοισιν ἔμὸν πευθήμονα ρέξαις
- 25 θυμὸν σοῖσι δρόμοις σὺνδρομον οἶα φίλον.

Στεῖρόδος ἐπωνυμία τάδε κύδει πέμψε λεόντων·
 καὶ φίλος οἶα φίλῳ φίλτατον ἦκεν ἔπος.

Στὸ τέλος τοῦ στίχου 25 σημειώθηκε: 7 di Maggio 1610 (ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Καλοκρατᾶ). Στὸ τέλος ἐξάλλου τοῦ ποιήματος γράφτηκε: Constantinus Callocrates, Thessalonicensis. Προστέθηκε ὁμως ἓνα παραπεμπτικὸ σημάδι ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν πίσω ὄψη τοῦ τεμαχίου τοῦ χαρτιοῦ τοῦ κολλημένου στὴν ἐπιφάνεια τοῦ φ. 138^ρ. Ἐδῶ γράφτηκε: era scritto di carattere di Allazio (γραμμμένο ἀπὸ τρίτο χέρι). Δηλ. ὁ Ἀλλάτιος πρόσθεσε τὸ ὄνομα τοῦ συνθέτη. Στὴν πίσω ὄψη ἐπίσης ὁ Καλοκρατᾶς ἔγραψε τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ παραλήπτη:

Al molt' Ill(ust)re S(igno)r mio et P(at)ron Col(endissi)mo
 Il S(igno)r Dottor Leone Allatio
 Nella contrada de' Greci

A Napoli

Σ η μ ε ι ὡ σ ε ι ς

1. Ὁ ποιητὴς ὀνομάζει τὸν Ἀλλάτιο παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴν ἐλέγξῃ (διάβ. στὸ κείμενο: μὴ μοῦσαν ἐλέγξης), νὰ μὴ κατακρίνῃ τὸ ποιήμα του. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἀλλάτιος ἐπεδόθη καὶ στὴ σύνθεση ποιητικῶν ἔργων: βλ. Vincenzo Rotolo, Il carne «Hellas» di Leone Allacci, Palermo 1966 (Istituto Siciliano di Studi Bizantini e Neocellenici, quaderni, ἀριθ. 3), σ. 11-12.

2. Παρθενότης ἐνὶ τέγμασιν: στὴ Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας. -οί· γράφε οἱ.

4-7. Τὸ νόημα τῶν στίχων εἶναι: νὰ χαίρης εἴτε στὴ στεριά ταξιδεύεις, γιατί ἐπάνω στὴ γῇ, ὅπου κι' ἂν πᾶς, ἢ φῆμῃ καὶ ἡ δόξα σέ συντροφεύουν, εἴτε βρίσκεσαι στὴ θάλασσα, ὁπότε μακάρι νὰ δῆς τὴν πατρίδα σου, γιατί θλίβεσαι, καθώς βρίσκεσαι μακριὰ ἀπ' ὅλους. Ἐδῶ ὁ Καλοκρατᾶς ὑπαινίσσεται τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία τοῦ Ἀλλατίου νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ γενέτειρά του τὴ Χίο, μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του στὸ Κολλέγιο (βλ. Jacono, Bibliografia di Leone Allacci, σ. 45). Γιά τὴ λ. πάτος (ὁ) τοῦ στ. 5 ἄς σημειωθῇ ὅτι ὁ ποιητὴς τὴ θεωρεῖ, λανθασμένα, θηλυκοῦ γένους (σὴ πάτος), ἀπὸ ἐπίδραση μᾶλλον τῆς λ. ἢ ὁδός. Ἐπίσης τὸ ἐπιφώνημα ἀβάλε τοῦ στ. 6 ἐκφράζει ἐδῶ ἐπιθυμία, εὐχή, δὲν ἔχει σχετλιαστικὴ ἔννοια.

8. τίη· ἐπιτεταμένους τύπος τοῦ ἐρωτηματικοῦ τί.

10. ἦδος· γράφε ἦδος.

14. λέων ἀδάμαστε· λογοπαίγνιο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλατίου (Λέων)· πολὺλλυτον· γράφε πολὺλλυτον. Τὸ νόημα τῶν στ. 14-15: ὅταν ἐσὺ πολυαγαπημένε (πολύλλυτον εἶδος σοῖο)

† Χαίρουσιν ἐν κυρίῳ ἐν πνεύματι, οἱ ᾧς ἐλάλη-
σεν ὑμῖν οἱς καὶ νῦν ἀντιφωνοῦσιν.

ἀσκήσειαν οὖτοι τοὺς ἀσκήσαντες.

χαίρει ἡ πόλις ἡμεῖς ἀλλήματα θροῦν ἐλπίαν,
σημῶς ὑπὲρ αὐτῆς πασιμέλους πατρὸς.

καὶ ἡμεῖς τοῦτο ἀγαπᾶμεν, ἐξ ἡμετέρου

χαίρει ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ἐβρίσκετο
 ἰσχυρὰ συνελθόντες ἐκ τῶν ὁσίων αἰώνων

καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ

ὅτι καὶ οὕτως παύσονται ἐπὶ τῇ γῇ

Synthes, von Nippon und Japan da

1875

1882

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

... 1848 ...

(Continued on following page)

Τὸ ἡρωελεγεῖον (αὐτόγραφον) τοῦ Καλοκρατᾶ
(Biblioteca Vallicelliana - Fondo Allacci, vol. LXXXIII, φ. 138r).

βρισκόσουν ανάμεσα στους φίλους (είδеси φίλων), πόσο πολλές (ποικίλες) χαρές δοκίμαζαμε.

17. Τò δεύτερο πρόσωπο γίνεται τώρα τρίτο: όταν ό άρχηγός τόσων πολλών έφυγε από τη Ρώμη (δηλ. ό 'Αλλάτιος).

18 - 21. Έδώ αλλάζει έντελώς ό τόπος του ποιήματος. Ό Καλοκρατᾶς συγκρίνει τὸ έργο του Όρφέα με του 'Απόλλωνος, για να καταλήξει στη διαπίστωση ότι ό 'Απόλλων είναι εκείνος που με χάρη πότισε τη σκέψη του 'Αλλατίου. Κατὰ τὸν Καλοκρατᾶ ό Όρφέας με τη λύρα του ήμέρευε τὰ άγρια θηρία, άλλ' αυτό όφειλόταν σε παιχνίδια μᾶς λύρας ψευτικής, όχι μεγάλης άξίας. 'Αντίθετα ό 'Απόλλων έδωσε κάτι ουσιαστικότερο και βαθύτερο στὸν 'Αλλάτιο, τὴν ποιητική χάρη (πβλ. και στ. 1: *ὁ τέκος 'Απόλλωνος*).

22 - 25. Καλεῖται ό 'Αλλάτιος να παίξει τὴν ποιητική του λύρα μήπως και μαλακώσει τη σκληρή καρδιά του Καλοκρατᾶ και κάμη τη ψυχή του πρόθυμο συνοδοιπόρο στὸ ταξίδι του 'Αλλατίου.

26. Στὸν στίχο αυτό έχουμε δύο λογοπαίγνια. Στὸ ένα ό Καλοκρατᾶς ύπαινίσσεται τὸ δεύτερο συνθετικό του έπωνύμου του (στερῆρος έπωνυμία: κράτος - κρατέω, Καλο-κρατᾶς) και στὸ άλλο τὸ μικρὸ δνομα του 'Αλλατίου (τάδε κύδει λεόντων: τάστειλε αυτά, τὰ έγραψε, στη δόξα των Λεόντων ό σταθερὸς στὸ έπωνυμο).

'Από τὸ ποίημα αυτό άντιλαμβάνεται βέβαια κανείς ότι ό Καλοκρατᾶς κατείχε τὴν άρχαία έλληνική σε βαθμὸ ίκανοποιητικό. 'Ως πρὸς τὸ μέτρο, ό ειδικὸς φιλόλογος θά έχη να παρατηρήσει λάθη. 'Αξίζει όμως να σημειωθῇ ότι ό ποιητὴς προσέχει πάντα στὸ δεύτερο ήμιστίχο όλων των πενταμέτρων του να έχη δακτύλους, σύμφωνα με τὸν σχετικὸ κανὸνα τῆς άρχαίας μετρικῆς (βλ. π.χ. Δ. Χ. Σεμιτέλοβ, 'Ελληνική Μετρική, 'Αθήνησιν 1894, σ. 367). Χαρακτηριστικὸ εξάλλου είναι ότι φροντίζει οί τελευταίες λέξεις όλων του των στίχων να είναι παροξύτονες, από έπίδραση μάλλον του βυζαντινοῦ και μεταβυζαντινοῦ δεκαπεντασύλλαβου.

Αὐτὰ έγραφε ό Καλοκρατᾶς σε ήλικία μόλις 21 έτων. Με τέτοια φιλολογικά έφόδια θά περιμέναμε να έχη μιὰ σημαντική εξέλιξη, όπως συνέβη με τὸν 'Αλλάτιο, μέσα στὸν ανθρωπιστικὸ κύκλο τῆς Ρώμης ή σε κάποιο άλλο πνευματικὸ κέντρο τῆς 'Ιταλίας. Διαφορετική όμως στάθηκε ή τύχη του νεαροῦ Μακεδόνα. 'Επιγρομμαιτικές, αλλά άρκετά περιεκτικές, είναι οί πληροφορίες που μᾶς δίνει για τη σταδιοδρομία του τὸ ανέκδοτο χρονικὸ των μαθητῶν του 'Ελληνικοῦ Κολλεγίου. 'Ιδου τί γράφει: Constantino Collocrati (*sic*), da Iberia (*leg.* Beria) di Thesalonica, fù d'indole ottima; studiò Filosofia et Teologia, dopo la quale partì dal Collegio, essendo andato in Calabria in un casale chiamato Spizzano per maestro; al presente vive cattolicamente. È stato in Collegio diece anni¹. 'Η πηγή αὐτή μᾶς έπιβεβαιώνει τὴν καταγωγή του Καλοκρατᾶ, από τὴν Βέροια τῆς Θεσσαλονίκης, καθώς και τη δεκαετῇ

1. Βλ. *ACGr*, τόμ. 1, φ. 40^v (παλ. άριθ. 35^v). Πρόκειται για τη γνωστή «Cronica di tutti i scolari del Collegio Greco dalla fondazione sin all' anno 1640 coll'indice al fine». Πβλ. και *Le Grand*, B H, 17ος αί., τόμ. 3, σ. VII, καθώς και C. Korolevskij, *Les premiers temps*, «Stoudion» 3 (1926), άριθ. 3, σ. 88, όπου αναφέρεται ότι ό συγγραφέας του Χρονικοῦ προφανῶς είναι 'Ιησουΐτης.

φοίτησή του στο Κολλέγιο. Συμπληρώνει ὁμως τὶς γνώσεις μας γι' αὐτὸν ὡς πρὸς τὰ ἐξῆς σημεῖα: α) "Οτι ὁ Καλοκρατᾶς εἶχε ἄριστο χαρακτήρα. β) "Οτι στὸ Κολλέγιο σπούδασε Φιλοσοφία καὶ Θεολογία (ὄχι μόνο Γραμματική, ὅπως εἶδαμε παραπάνω). γ) "Οτι μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὸ Κολλέγιο (στὶς 30 Ἰουνίου 1610) πῆγε στὴν Καλαβρία καὶ εἰδικὰ στὸ χωριὸ Spizzano ὡς δάσκαλος. "Ας προστεθῇ ἐδῶ ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ σημερινὸ χωριὸ Spezzano Albanese τῆς ἐπαρχίας Cosenza¹ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιφέρειας Rossano, τὸ ὁποῖο ἱδρύθηκε ἀπὸ ὀρθόδοξους Ἀλβανοὺς πρόσφυγες τὸν 15ον αἰ². δ) "Οτι τὴν ἐποχὴ ποὺ γράφεται τὸ Χρονικὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου ὁ Καλοκρατᾶς ζῇ σύμφωνα μὲ τὰ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Πότε ἀκριβῶς γράφτηκε τὸ Χρονικὸ αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἐξακριβωθῇ. Κατὰ τὸν Korolevskij ἡ πρώτη σύνταξη τοῦ κειμένου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παλαιότερη ἀπὸ τὸ 1624· ἴσως ἡ σύνθεση νὰ τέλειωσε γύρω στὰ 1636, ἐνῶ προσθῆκες ἔγιναν ἀκόμη καὶ στὰ 1667³. Ἐπομένως ὁ Καλοκρατᾶς μένει τουλάχιστο ὡς τὸ 1624 στὸ Spezzano καὶ διδάσκει (φυσικὰ ἑλληνικὰ) στοὺς ἑλληνοφώνους Ἀλβανοὺς τοῦ χωριοῦ. Ἀπὸ τὶς παραπάνω εἰδήσεις ἀκόμη διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Καλοκρατᾶς δὲν ἀκολούθησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ σταδιοδρομία⁴. Τὸ ὅτι ζῇ «cattolicamente» σημαίνει βέβαια ὅτι εἶναι λαϊκὸς καὶ ἀποδέχεται τὰ δόγματα καὶ τὶς θεολογικὲς ἀπόψεις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἔχουμε ὥστόσο ἄλλες μαρτυρίες, οἱ ὁποῖες θὰ ἔδιναν ἀπάντηση σὲ συμπληρωματικὰ ἐρωτήματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Καλοκρατᾶ,

1. Βλ. πρόχειρα στὸ *Dizionario Ufficiale dei comuni e dei centri abitati* (Istituto di Statistica), Roma, ἄ.ἔ., σ. 252, καὶ τὸ σχετικὸ ἄρθρο τῆς *Enciclopedia Italiana*, τόμ. 32, Roma 1936, σ. 368.

2. Βλ. *Pietro Pompilio Rodotà, Dell' origine, progresso e stato presente del rito greco in Italia*, τόμ. 3, in Roma 1763, σ. 100, 102. Οἱ Ἀλβανοὶ τοῦ Spezzano, κατὰ τὸν Rodotà, ἔγιναν λατίνοι λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ 1683.

3. Οἱ εἰδήσεις αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ ἀνέκδοτη μελέτῃ τοῦ Korolevskij, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στὸ Χρονικὸ καὶ ἐναπόκειται δακτυλογραφημένη στὸ Ἑλληνικὸ Κολλέγιο, ὅπου καὶ τὴ συμβουλευτήκα. Ἐχὼ κρατήσῃ ἀντίγραφο ὁλόκληρου τοῦ Χρονικοῦ ἀπὸ τὸ *ACGr*, τ. 1, φ. 6^v-77^v (παλ. ἀρίθμηση 1^v-72^v), ποὺ πιστεύω νὰ τὸ ἐπεξεργασθῶ, ὁπότε θὰ μπορῶ νὰ προσκομίσω ἀκριβέστερα στοιχεῖα γιὰ τὴ χρονολόγησή του. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ χάσω τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐκφράσω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὶς θερμότερες εὐχαριστίες μου σ' ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου Ρώμης καὶ ἰδιαίτερα στὸν διευθυντὴ του π. Olivier Raquez, γιὰ τὴν πολὺτιμη βοήθειά τους στὴν ἐρευνά μου.

4. Εἶναι γνωστὸ ὅτι σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν οἱ μαθητὲς τοῦ Ἑλλ. Κολλεγίου ὑποχρεώνονταν νὰ δώσουν ὄρκο ὅτι θὰ δεχθοῦν τὸ ἱερατικὸ σχῆμα. Μποροῦσαν ὁμως καὶ νὰ ἀρνηθοῦν: βλ. *L e g a n d*, B H, 17ος αἰ., τόμ. 3, σ. 507-508, ὅπου ὑποδείγματα σχετικῶν ὁρκῶν. Στὸ *ACGr*, τόμ. 53, περιέχονται ὁρκοὶ πάρα πολλῶν μαθητῶν τοῦ Κολλεγίου ἀπὸ τὸν 16ον ὡς τὸν 18ον αἰ. Ἀνάμεσα στοὺς ὁρκούς αὐτοὺς δὲν ἐπισημάναμε τοῦ Καλοκρατᾶ. Ὅρκοι ἐπίσης μερικῶν μαθητῶν ὑπάρχουν καὶ στὸ *ACGr*, τόμ. 3, ἀπὸ φ. 111^r - 171^r, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἐπίσης δὲν συμπεριλαμβάνεται τοῦ Καλοκρατᾶ.

ὅπως π.χ. ποιὸ ὑπῆρξε τὸ διδασκαλικὸ τοῦ ἔργο στὸ χωριὸ ἐκεῖνο¹, ἂν ποτὲ γύρισε στὴν πατρίδα τοῦ καὶ ποιὸ ἔτος πέθανε. Πρέπει ὁμως νὰ βρίσκεται στὴ ζωὴ γύρω στὰ 1648, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζεται ὁ Ἀλλάτιος στὸ βιβλίον τοῦ γιὰ τὴ συνεχῆ συμφωνία Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ χρησιμοποίησαμε καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς μελέτης. Ἀναφέρει συγκεκριμένα ὅτι «eandem spartam (δηλ. in fide catholica propaganda) coluerunt, et plerique n u n c quoque colunt», ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους συγκαταλέγεται καὶ ὁ Καλοκρατᾶς².

Οἱ παραπάνω εἰδήσεις, ἂν καὶ λιγοστές, μᾶς βοηθοῦν ὅπωςδὴποτε νὰ γνωρίσουμε, γιὰ πρώτη φορά, ἓναν *minorem* ἔστω Μακεδόνα λόγιο μὲ ἀξιόσημειώτες φιλολογικὲς ἱκανότητες, ὁ ὁποῖος δρᾷ ὡς δάσκαλος ἀνάμεσα στοὺς ἑλληνόφωνους Ἀλβανοὺς τῆς Καλαβρίας.

Ζ. Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΛΗΣ

1. Ἄν σώζονται τὰ ἐνοριακὰ ἀρχεῖα (Archivio parrocchiale) τοῦ Spezzano ἴσως νὰ προσφέρουν στοιχεῖα γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Καλοκρατᾶ ἐκεῖ. Τέτοια ἐρευνα δὲν μπόρεσα ν' ἀναλάβω.

2. Βλ. Leonis Allatii, *De Ecclesiae Occidentalis atque Orientalis perpetua consensione*, Coloniae Agrippinae 1648, στ. 996.

RÉSUMÉ

Z. N. Tsirpanlis, Constantin Calocratàs (1589 - XVIIe s.), un homme de lettres inconnu, originaire de Vérria.

La signification et l'apport des humanistes macédoniens au développement des relations intellectuelles entre la Macédoine et l'Occident pendant la domination turque ne sont pas suffisamment appréciés. La présente notice biographique sur Constantin Calocratàs offre de nouveaux éléments dans ce domaine peu connu.

L'auteur de cette étude montre, d'après des sources manuscrites, que Calocratàs, doué des plus heureuses qualités, entra au Collège Grec de Saint-Athanase de Rome, où il étudia pendant dix ans (de 1600 à 1610) la grammaire, la philosophie et la théologie; il fit aussi partie de la Congrégation de la Sainte Vierge de l'établissement ci-dessus et fut le condisciple et l'ami intime du savant Léon Allatius de l'île de Chio. Les souvenirs inédits d'Allatius concernant son séjour au Collège révèlent que Calocratàs pouvait composer des poèmes en grec classique avec une facilité extraordinaire qui lui permettait d'avoir de résultats merveilleux. Une élégie qu'il écrivit le 7 mai 1610, alors qu'il avait 21 ans, et qu'il consacra à son ami Allatius nous donne une preuve caractéristique de son talent. Ce poème, unique ouvrage philologique de Calocratàs, vient d'être publié ici pour la première fois accompagné de notes. D'autre part son contenu nous apprend qu'Allatius après sa sortie du Collège visita le quartier grec de Naples, fait que ses biographes ignorent complètement.

Pourtant, les renseignements sur l'activité de Calocratàs après 1610, quand il quitta le Collège, ne sont pas très précis. D'après la Chronique inédite des élèves de Saint-Athanase, Calocratàs se rendit à un village calabrais nommé Spezzano, où il vécut comme maître parmi les Albans de la langue et du rite grecs.

Pour la rédaction de cette étude l'auteur a consulté : Les Archives du Collège Grec de Rome, voll. 1, 3, 22, 43A, 53. — La Bibliothèque Vallicelliana de Rome : Fonds Allacci, vol. LXXXIII. — Les Archives de la Curie Provinciale de la Compagnie de Jésus - Rome, vol. 38 (ex-codex n° 18 des Archives du Collège Grec).